

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5

Mai 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 118

Spre Emaus

RĂMIILE NOI

Rămii cu noi, Isuse, ca-n Emaus,
Cind Te-au chemat în casa lor cei doi
Fii Tu, puterii noastre, scump adaus
Și dă-ne Tu al păcii sfînt repaus
Rămii cu noi.

În viața cea de sus, adevărată
Pe fiecare fă-ne un altoi
Și dă-ne azi din sera Ta bogată,
Ca roade toți să-ți dăm odată
Rămii cu noi.

Cind rătăcim și nu vedem cărarea
Trecînd prin ale făr-delegii ploii,
La Tine noi găsim atunci scăparea,
Pornind spre cer voioși înariparea
Rămii cu noi.

De nu rămii, în van e străduința
De-a ne topi al inimilor sloii
Căci numai Tu aprinzi în noi credința
Nădejdea, că primi-vom biruința!
- Rămii cu noi.

Privirea Ta de oameni nu se-ascunde
Tu Te cobori din cerul Tău la noi.
Iubirea Ta în suflet ne pătrunde
Iar glasul Tău divin și sfînt, răspunde:
Rămii cu voi.

C. W. Greișsing

DUMNEZEU ESTE UN DUMNEZEU AL ORDINEI

„Precum în cer și pe pământ“, sînt cuvintele exprimate de Domnul Hristos în rugăciunea Sa, ca model pentru noi, și tot odată este și o cerere puternică, rostită de buzele Domnului Hristos, ca și în Biserica Sa de pe pământ să domnească aceeași atmosferă și aceeași ordine, așa cum este și în cer. Una dintre caracteristicile de seamă ale lui Dumnezeu, și care predomină afit tronul Său cît și întreg universul, este ORDINEA.

Psalmistul, inspirat, se exprima astfel: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mîinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, și o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit“. Ps. 19, 1-3. El vede în toate acestea desfășurarea unor legi pe cari le cuprinde în aceste cuvinte: „Orînduirile Domnului sînt fără prihană“. Profetul Isaia care a fost chemat să-L servească pe Domnul în serviciul Său, privind universul cu mulțimile de corpuri cerești, care nu se pot număra, spunea: „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui“. Adînc impresionat de mersul desăvîrșit în ordine al stelelor cerului el încheie cu cuvintele: „Că una nu lipsește“. Isa. 40, 26.

Ca fii ai lui Dumnezeu, să ne rugăm și să lucrăm în așa fel, încît aceeași ordine care este în univers, să fie și în Biserica Sa. Cînd Moise a fost chemat de Domnul pentru ca să primească instrucțiuni cu privire la felul cum să construiască Cortul întrunirii, găsim repetat mereu îndemnul acesta: „Vezi, să faci după chipul, care ți s-a arătat“. Toate piesele care alcătuiau cortul întrunirii, trebuiau executate cu multă atenție, pentru ca să fie întocmai cu modelul care i-a fost prezentat de Domnul lui Moise: „Ia seama“, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat“. Evrei 8, 5.

Ordinea în cer

„Ingerii lucrează în mod armonios. Ordinea cea mai perfectă caracterizează toate mișcările lor. Cu cît vom imita mai mult armonia și ordinea oștirii îngerești, cu atît mai cu succes vor fi eforturile noastre. Dacă noi nu vedem nevoia unei acțiuni armonioase, și sîntem de-

zordonati, nedisciplinati și dezorganizați în felul nostru de lucrare, ingerii, care sînt în totul organizați și care se mișcă în perfectă ordine, nu pot lucra pentru noi cu succes. Ei se întorc înapoi întristați, pentru că nu sînt autorizați să Linecuvinteze confuzia, neorînduiala și dezorganizația. Toți cei care doresc să conlucreze cu solii cerului trebuie să lucreze în unison cu ei.

Cei care au ungerea de sus, în toate eforturile lor, vor încuraja ordinea, disciplina și unitatea de acțiune, și atunci ingerii lui Dumnezeu pot conlucra cu ei. Dar niciodată, niciodată, acești soli cerești nu-și vor pune aprobarea lor asupra iregularității, dezorganizării și — dezordinei. Toate aceste rele sînt efortul lui Satana pentru a slăbi forțele noastre, a distruge curajul nostru și a ne lipsi de o lucrare plină de succes.

Satana știe bine că succesul poate fi obținut numai prin ordine și lucrare armonioasă. El știe bine că orice lucru în legătură cu cerul este în desăvîrșită ordine și că supunerea și disciplina cea mai perfectă caracterizează mișcările îngerilor. De aceea, efortul lui studiat este să ducă pe așa zișii creștini cît mai departe cu puțință de ordinea cerului.

El amăgește chiar pe poporul lui Dumnezeu, și-l face să creadă că ordinea și disciplina sînt vrăjmașe spiritualității și că singura siguranță pentru ei ar fi ca fiecare să-și urmeze propria cale, și să rămînă despărțit de trupul lui Hristos care este unit, și care se străduiește să stabilească disciplina și armonia în lucrare. Inșă „ordinea este prima lege a cerului și Domnul dorește ca poporul Său să dea în căminurile lor exemplul ordinea și armoniei care stăpînește curțile cerești. Adevărul nu pune niciodată piciorul său delicat pe cărarea neorînduiei“.

„In cer domnește ordinea, și aceasta trebuie imitată și de acei de pe pământ care vor moșteni mîntuirea. Cu cît muritorii se țin mai mult de ordinea și rînduiala cerului, cu atît mai cu ușurință vor fi aduși ei într-o stare de unde să poată fi primiți de Dumnezeu, care îi va face să fie fii cerurilor, și să-i pregătească pentru a fi luați de la pământ la cer, așa cum Enoh a fost pregătit pentru înălțarea sa“.

Dumnezeu, un Dumnezeu al ordinii

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților“. 1 Cor. 14, 33.

„Fraților nu îngăduiți niciodată ca vreo idee să vă zdruncine credința cu privire la ordinea și armonia care trebuie să domnească în comunitate. Mulți dintre noi nu văd încă lămurit toate lucrurile. Instrucțiunile date cu privire la ordinea serviciului din Cortul Mărturiei au fost raportate pentru ca toți cei ce trăiesc pe pământ să tragă învățătură din ele. Au fost aleși bărbați din diferite ramuri ale lucrării de a strînge și a întinde Cortul Mărturiei și dacă vreunul se abătea de la ele și în mod nepăsător punea mîna pe lucrarea rînduită altuia, era pedepsit cu moartea. Dar pedeapsa cu moartea a fost desființată. Dacă s-ar aplica și astăzi, n-ar mai fi atîta nepăsare și atîta dezordine în lucrarea Sa. Dumnezeu Cerului este un Dumnezeu al ordinii și El cere ca toți urmașii Săi să aibă reguli și regularitate și să păstreze ordinea. Toți trebuie să aibă o înțelegere deplină a lucrării lui Dumnezeu“.

„Formalismul trebuie evitat, dar prin aceasta nu trebuie neglijată ordinea și organizația. În cer este ordine și organizație. Cînd Domnul Hristos era pe pământ, era organizație în Biserică, iar după înălțarea Sa, organizația fu strict observată între apostolii Săi. Acum, în zilele noastre, cînd Dumnezeu vrea să aducă pe copiii Săi la unitatea credinței, mai mult ca oricînd, este și mai mare nevoie de ordine, căci, cînd Domnul unește pe copiii Săi, Satana și îngerii lui se străduiesc foarte mult să împiedice unirea și s-o distrugă“.

Exemplul Mîntuitorului

„Cînd Mîntuitorul se afla pe coasta muntelui a privit la mulțimea de oameni care ascultase în ziua aceea cuvintele pline de viață ieșite de pe buzele Sale; și, pentru că nu mîncase nimic în ziua aceea, a poruncit ucenicilor să-i așeze pe toți, cele-cele, pe iarba verde. Și au șezut jos în cete de cîte o sută și de cîte

cincizeci, pentru a ține ordinea și pentru ca toți să fie martori la ceea ce El voia să facă“.

„Cînd se apropia timpul ca Domnul să se despartă de ucenicii Săi, și pentru că era ziua Praznicului Azimilor în care trebuia jertfit Paștele, ucenicii L-au întreat: Unde să-I pregătească Paștele? Domnul i-a îndreptat spre o cameră „așternută gata; acolo să pregătiți Paștele“. „Totul era pus în ordine; fiecare obiect trebuincios, cu acea ocazie, se afla la locul lui și se spune că ei au plecat și au găsit așa cum le spusese“.

Se amintește că la ocazia învierii Sale, „Insuși Hristos pusese veșmintele de îngropăciune cu atîta grijă la locul lor. Cînd îngerul cel puternic venise la mormînt, se unise cu altul care, însoțit și de alți îngeri, păzise trupul Domnului. Cînd îngerul din cer rostogoli piatra, celălalt intra înăuntru, și desfăcu legăturile de pe trupul lui Isus. Dar însuși mîna lui Isus a împăturit pe fiecare în parte și a pus-o la locul ei. Înaintea Lui, care călăuzește atît steaua cît și atomul, nu e nimic fără însemnătate. Ordinea și desăvîrșirea se văd în toate lucrările Lui“.

Ca bărbați și femei, și totodată ca oameni ai lui Dumnezeu, să călcăm de aproape pe urmele Învățătorului nostru divin. Duhul Său cel Sfînt să lumineze poporul Său și să umple cu putere pe fiecare credincios al Bisericii Sale, ca să se poată spune și despre noi așa cum se spunea pe vremuri despre poporul Israel: „Ce frumoase sînt corturile Tale, Iacove! Locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lîngă un rîu, ca niște copaci de aloie, pe care i-a sădit Domnul“. Num. 24,5. „Binecuvîntat să fie oricine te va binecuvînta“!

Nădăduind că ne vom strădui să punem desăvîrșită ordine în viața noastră personală și a Bisericii, mă unesc cu apostolul Pavel care spunea: „Ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeu nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, și să îplinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorîtă din credință“. 2 Tes. 1, 11.

Șt. Năilescu

LUMINA PRIN ÎNTUNERIC

Cele ce urmează, se vor referi, nu la lumina fizică, ci la lumina spirituală, definită de noi, pe scurt, umblarea în conformitate cu Cuvîntul lui Dumnezeu, izvorul luminii spirituale.

Domnul Hristos este numit de asemenea în Cuvîntul lui Dumnezeu și lumina lumii. Iar evanghelistul Ioan adaugă: „Lumina aceasta este adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume“. Ioan 1,9.

Umblarea în lumină, — într-o deplină ascultare de Cuvîntul lui Dumnezeu, nu este însă un lucru ușor; „căci firea pămîntească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntești: sînt lucrări potrivnice unele altora“. Gal. 5,17.

Unii oameni vor fi împiedecați de a vedea lumina îndrumătoare ce strălucește din Cuvîntul lui Dumnezeu, de diferite apucături, plăceri și poftes, la care gîndesc că le e greu să renunțe. Alții, din simplă mîndrie, de a nu-și umili inimile spre a renunța la vechile lor păreri și convingeri avute pînă acum, ca o tradiție moștenită. Unor astfel de oameni proorocul Ieremia le scria așa: „Ascultați și luați aminte: Nu fiți mîndri căci Domnul vorbește. Dați slavă Domnului Dumnezeului vostru, pînă nu vine întunericul, pînă nu vi se lovesc picioarele de munții nopții! Veți aștepta lumina, dar El o va preface în umbra morții și o va preface în negură adîncă. Ier. 13,15-16.

Din categoria unor astfel de oameni mîndri, care nu voiau să renunțe la vechile lor păreri moștenite, erau și ucenicii Domnului Hristos. Afirmația aceasta va apărea foarte îndrăzneată, dar ea este perfect adevărată. Tocmai această atitudine i-a dus la grozava dezamăgire suferită de ei cu ocazia arestării, judecării, condamnării și răstignirii Domnului Hristos. Din cele raportate de evanghelistul Luca, în legătură cu călătoria celor doi ucenici spre Emaus, rezultă foarte clar că amara lor dezamăgire nu era cu nimic îndreptățită. Domnul i-a muștrat atunci foarte delicat prin cuvintele: „O nepricepuților și zăbavnici cu inima, cînd este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să suferă Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?“ Luca 24,25,26.

Spiritul profetic, comentează situația ucenicilor dezamăgiți și netemeinicia acelei atitudini a lor, prin următoarele cuvinte:

„Deși spiritul limitat al omului este neîndestulător pentru a pătrunde în sfaturile Celui Nemărginit sau pentru a înțelege pe deplin planurile Sale, nu este totuși mai puțin adevărat că adesea din cauza unei erori, sau a vreunei neglijențe din partea noastră, putem pricepe atît de întunecat soliile cerului. Cîte odată inteligența oamenilor, chiar a servilor lui Dumnezeu, este atît de întunecată de părerile din jur, de tradițiile omenești și de învățăturile înșelătoare ale lumii, încît nu înțeleg decît în parte marile adevăruri pe cari le-a descoperit în Cuvîntul Său. Așa fu cazul ucenicilor lui Isus Hristos chiar în timpul cînd El era personal în mijlocul lor. Minte lor fiind plină de concepțiile false privitoare la Mesia, ei vedeau în El un prinț lumesc care urma să conducă pe Israel la tronul împărăției universale și ei nu puteau pricepe înțelesul cuvintelor Sale, cînd le vorbea despre suferințele și moartea Sa.

Ucenicii propovăduiră solia incredințată lor de Domnul, deși ei înșiși înțelegeau greșit sensul. În timp ce propovăduirea se întemeia pe Dan. 9,25 ei nu vedeau în versetul următor al aceluiaș capitol, că Mesia va fi stîrpit. Perspectiva unei împărății pămîntești glorioase de care inima le era legată din frageda lor copilărie le orbise atît de mult ochii încît nu putură pricepe nici specificarea profeției, nici cuvintele Domnului Hristos.

Ei își îndeplineau datoria lor prin aceea că prezentau națiunii evreești invitația îndurării și apoi, tocmai în momentul cînd ei se așteptau să vadă pe Maestrul lor intrînd în posesiunea tronului lui David, ei îl văzură dimpotrivă arestat ca un răufăcător, bătut cu nujele, batjocorit, condamnat și răstignit pe crucea de pe Golgota. Ce desnădejde și ce torturi sufletești sfîșiau inimile lor în timpul acelor zile cît Domnul dormea în mormînt!

Cu toate că erau atașați încă de Maestrul lor iubit prin legăturile unei iubiri nestrămutate, ucenicii se văzură copleșiți de îndoială. În desnădejdea lor ei nu-și aduseră aminte de cuvintele lui Hristos referitoare la suferințele Sale și la moartea Sa. Dacă Isus din Nazaret ar fi fost adevăratul Mesia, ar fi ei scufundați acum în durere și în speranțe înșelate? Aceasta era chestiunea care tortura sufletele lor în timpul orelor desnădăjduite ale Sabatului în care El se

odihnea în mormint, în intervalul dintre moartea și învierea Lui.

Deși noaptea întunecoasă a grijilor se lăsase peste acești urmași ai lui Hristos, ei totuși nu fură părăsiți. Profetul prezisese: „Chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este lumina mea... El mă va scoate la lumină și voi privi dreptatea Lui“. „Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina“. Dumnezeu a zis: „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric“. „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei, voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, și locurile strimbe în locuri netede: iată ce voi face și nu-i voi părăsi“.

Tocmai moartea lui Hristos, pe care ucenicii o vedeau ca ruina tuturor speranțelor lor, le confirma dimpotrivă pentru veșnicie. Dacă moartea lui Isus fu un moment pentru ei o desamăgire grozavă, ea dovedea hotărîtor exactitatea credinței lor. Evenimentul care îi scufundase în întristare și desnădejde, adică moartea Domnului Hristos, era chiar acela care deschidea tuturor fiilor lui Adam poarta speranței de care depindea viața viitoare și fericirea veșnică a dreptcredincioșilor din toate veacurile.

Înaintea ochilor lor plutea mirajul tronului, al coroanei și al slavei, în timp ce în clipa aceea se pregătea rușinea și agonia din Ghetsemani, tribunalul de judecată și crucea de pe Golgota. Orgoliul și setea lor de glorie pămîntească care înrădăcinase în inimile lor erorile timpului i-au făcut să nesocotească cuvintele Mîntuitorului privitoare la adevărata natură a împărăției Sale și să uite profețiile referitoare la suferințele Sale și la moartea Sa. Și tocmai aceste erori avură ca rezultat greau dar folositoarea cercare, care a contribuit la îndreptarea lor. Cu toate că ucenicii înțeleseseră greșit sensul soliei lor și cu toate că nu-și văzuseră împlinite așteptările, totuși au vestit avertismentul divin care le fusese încredințat de Dumnezeu și Domnul a răsplătit credința lor și a onorat supunerea lor. Lor trebuia să le fie apoi încredințată sarcina de a propovădui lumii întregi vestea cea bună a Mîntuitorului lor înviat. Spre a-i face destoinici pentru această lucrare, Mîntuitorul a îngăduit această lecție amară.

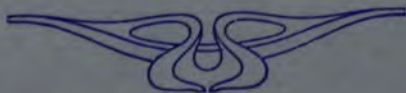
După învierea Sa, Isus apărură, fără a se face cunoscut, la doi din ucenicii Săi pe drumul spre Emaus. „Și începînd dela Moise și dela toți proorocii le-a tîlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“. Mișcați și uimiți, ucenicii simțiră cum li se reînsuflește credința, și fură „renăscuți spre o nădejde vie“ chiar înainte de a li se fi descoperit Isus. El avea intenția să le ilumineze mintea și să le așeze mai temeinic credința pe „cuvîntul tare al proorociei“. El dorea să înrădăcineze adînc adevărul în mintea lor, nu numai pentru că acest adevăr era sprijinit pe propria Lui mărturie, ci și pe temeiul dovezilor nerătăcite prezentate de simbolurile și umbrele legii ceremoniale și de profețiile Vechiului Testament. Era necesar pentru ucenicii lui Hristos să aibă o credință inteligentă nu numai pentru binele lor propriu, ci și pentru a putea propovădui lumii cunoașterea de Hristos. Și, ca prim pas pentru ducerea acestei cunoașteri, Isus îndreptă pe ucenicii Săi la „Moise și profeți“. În modul acesta Mîntuitorul cel înviat dădu mărturie despre valoarea și importanța Scripturilor Vechiului Testament.

Ce schimbare se petrecu în inima ucenicilor cînd au mai văzut odată fața iubită a Maestrului lor! Nesiguranța, teama, desnădejdea, făcură loc unei depline asigurări și unei credințe fără nori. Nu era de mirare că după învierea Lui „toți împreună erau nelipsiți dela Templu în fiecare zi și laudau pe Dumnezeu“.

Pînă la luminarea minților ucenicilor de către Domnul Hristos, asupra tuturor vederilor lor neconforme cu adevărul, mințile lor erau în întuneric și confuzie. Din momentul explicării profețiilor, mintea lor a fost luminată și bucuria a cuprins inimile lor.

Lucrurile acestea au fost scrise pentru învățătura noastră. Cu cît vom cugeta mai mult la aceste minunate învățăminte, cu atît mai mult vor dispărea din mintea și inima noastră, mîndria și adorarea de sine. Vom înțelege adevărul și adevărul ne va face liberi. Vom lăsa tot mai mult situația noastră în mîna Domnului cu încredințarea că: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“. Astfel vom fi luminați de lumina „care luminează pe orice om venind în lume“.

Gh. Graur

PENTATEUCHUL

ISTORICUL ORIGINII ȘI ALCĂTUIRII CĂRȚILOR LUI

Numele și cuprinsul cărților Pentateuchului

Cuvîntul grec „Pentateuch“ denumește primele cinci cărți ale Bibliei scrise de Moise și care sînt următoarele: Geneza, sau cartea Facerii, a Creațiunii; Exodul, sau cartea ieșirii din Egipt a poporului Israel; Leviticul, sau cartea organizării serviciilor preoțești pe timpul acela, al preoției levitice; Numerii, sau cartea numărătoare și organizării poporului în călătoria prin pustie și Deuteronomul, sau a doua expunere și prezentare a Legii, cu explicări și cu instrucțiuni.

Origina acestor cărți și autorul lor

Timp de multe veacuri, multe milioane de oameni de diferite nații și religii, oameni serioși și sinceri, au crezut și sînt foarte mulți care cred și astăzi, că aceste cinci cărți au fost scrise de către Moise sub inspirația dumnezeiască, pe timpul său, adică pe la anii 1500 înainte de Domnul Hristos.

Ca și celelalte cărți ale Bibliei, cărțile lui Moise, fiind Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt socotite drept cărți canonice, — adică regulă de credință, — de către milioane de credincioși diferiți: catolici, ortodocși, protestanți, neoprotestanți, evrei.

Cu siguranță că și la cuprinsul acestor cărți trebuie să se fi gîndit apostolul Pavel cînd a scris: „In multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu a vorbit părinților noștri în vechime prin profeți“. Ebr. 1, 1. Căci Moise a fost profet, și încă unul dintre cei mai mari profeți.

Conducător și organizator

Moise, mai mult decît profet, a fost timp de 40 de ani, conducătorul, legiuitorul și organizatorul de la Dumnezeu al poporului Israel, fapt recunoscut de această națiune pînă în ziua de azi. În calitatea aceasta, Moise însuși spune că el nu făcea nimic după mintea și după priceperea sa proprie, ci făcea toate așa cum îi spunea Dumnezeu și cum primea poruncă de sus să vorbească, să scrie și să facă. Atunci e natural să credem că Moise a primit în viața sa multe descoperiri de la Dumnezeu pe care le-a scris cu credincioșie, mai ales că, așa cum declară el însuși, — Moise a primit poruncă hotărîtă de la Dumnezeu, să scrie.

Timp de multe veacuri, nimeni nu s-a gîndit să pună la îndoială faptul că aceste cinci cărți

au fost scrise de Moise și că sînt cărți inspirate de Dumnezeu. Cu timpul însă, s-au ivit și tăgăduitori ai acestui adevăr, cum de altfel era prezis că se va întîmpla.

Care sînt obiecțiunile tăgăduitorilor acestor cărți?

În esență, tăgăduitorii susțin, că aceste cărți nu sînt inspirate de Dumnezeu și nu au fost scrise de Moise pe timpul său; ci reprezintă mituri și povești despre începuturile lumii și despre personajii legendare ilustre, din care și-ar trage neamul poporul Iudeu. Și alte popoare — zic tăgăduitorii — au lăsat mituri și povești despre începuturile lumii și despre origina lor ilustră, că se trag din zei și din semizeii. Niște scriitori necunoscuți, mult mai tîrziu de timpurile lui Moise, — zic tăgăduitorii, — au scris poveștile și miturile, care existau în popor, despre începuturile lumii, după concepția iudaică, și despre origina lor din persoanele legendare — Avraam, Isaac, Iacov, Iosif — care de fapt n-au existat niciodată.

Susținerile acestea însă nu au nici un temei

În contră este în totul drept și rațional, să crezi, că aceste cărți au fost scrise de Moise, deoarece atît Scriptura, — cît și Istoria și tradiția, — mărturisesc unanim, că el a fost: „Bărbat învățat în toată știința Egiptenilor, și puternic în cuvinte și fapte“. Fapte, 7, 22. Moise era singurul calificat, să scrie cărți de așa înaltă valoare și era calificat, nu numai prin cultura pe care și-o însușise, ci și prin poziția sa de Conducător al poporului Israel, de care popor trebuia să se ocupe, ca să-i dea legi, porunci și instrucțiuni.

În ce ani și în ce împrejurări au fost scrise

Rămîne hotărît, deci, că Moise a scris cele cinci cărți ale Pentateuchului, la anii 1500 înainte de Hristos, și anume în timpul celor 40 de ani, cît a fost el la socrul său în pustiu, și apoi în ceilalți 40 de ani, cît a durat călătoria poporului lui Israel din Egipt pînă în Canaan. Chiar descrierea călătoriei prin pustiu este prezentată așa fel, încît lasă clar impresia că e

făcută de către cineva, care a luat parte la toate. E cazul să se știe apoi, că au existat sceptici moderni, care au ținut, cu mari sacrificii, să verifice la fața locului toate peregrinările prin pustie, așa cum sînt descrise în Exod, — și au vizitat locurile unde se spunea că tăbărise pe vremuri de fiecare dată, în mersul lor, acea mulțime a poporului de peste două milioane la număr. Scepticii verificatori au fost destul de cinștiți, să mărturisească prin publicitate, că toate cele din cartea Exodului n-au putut fi scrise decît de un martor ocular, care a luat parte la toate acele călătorii: Și că „deci, toate au fost scrise cu adevărat de către Moise.

Poate fi conținutul acestor cărți de origine omenească?

Dar de unde a luat Moise cele scrise de el în cartea Genesei despre începutul a toate și despre creațiune? De unde a luat Moise concepția cea înaltă, curată, sfintă și adevărată despre Dumnezeu și despre morala lui Dumnezeu? Din tradiția popoarelor lumii? Din tradiția Babilonului cel plin de idolatrie și de imoralitate? Din tradiția Egiptenilor, sau a altor popoare, care aveau o civilizație înaintată, dar care — în ale religiei — se închinau la tot felul de animale? Le-a putut lua de acolo? Nicidecum.

Vedem deci, că nu corespunde dreptei rațiuni, să credem altfel, decît că scrierile lui Moise au fost inspirate de Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus, ce să scrie.

Dovezi mai puternice decît cele dobîndite prin raționare

Amintirăm cele de mai sus, pentru a arăta, că însăși dovezile aduse pe cale de raționament sînt în favoarea credinței că Pentateuchul a fost scris de Moise, și anume prin inspirație de la Dumnezeu. Dar în favoarea acestei credințe există dovezi mai puternice decît cele, la care ajungi prin raționament.

Dovadă puternică în privința aceasta este pînă în ziua de azi însuși poporul Evreu, cu întreg trecutul său milenar, și cu întreaga sa situație de azi. Cu trecutul său milenar, poporul acesta constituie dovada de netăgăduit, că Moise a scris Pentateuchul și că l-a scris inspirat de Dumnezeu. Capitolele 26 din Levitic și 28 și 29 din Deuteronom arătau în mod pro-

fetic încă de acum 3500 de ani, ce ar fi putut ajunge acest popor, dacă asculta de Dumnezeu; și ce blesteme a moștenit, dacă nu a ascultat.

Dovada supremă, pentru credincioși

Dovada supremă despre cărțile lui Moise, însă, că ele sînt adevărate, autentice, scrise de Moise, ne-o prezintă Insuși Domnul nostru Isus Hristos. Intr-adevăr: Pe timpul Domnului, Legea a fost foarte mult în discuție, pentru a se hotărî cea mai bună ținere a ei. Domnul a stăruit mult asupra ținerei Legii pentru dobîndirea vieții veșnice; dar a stăruit și asupra credinței în Hristos, ca mijloc de mîntuire și de dobîndirea renașterii, spre a ține poruncile.

Cînd a fost vorba despre învățătura pentru mîntuire, Domnul a zis: „Au pe Moise și pe Profeți“. Luca, 16, 29. Iar cînd a fost vorba despre puterea credinței în Hristos spre mîntuire și spre nașterea din nou, pentru a putea ține Legea, Domnul a zis: „Pe cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa va fi înălțat Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Numeri 21, 8; Ioan 3, 14, 15.

Pentru că Moise scrisese de la Dumnezeu și profetizase despre Domnul Hristos, și despre credința în Domnul și ascultarea de El; de aceea zicea Iudeilor Domnul: „Nu gîndiți, că Eu vă voi învinui la Tatăl. Este cine să vă învinue: Moise, în care voi v-ați pus nădejdea... pentru că Moise a scris despre Mine“. Ioan, 5, 45, 46.

De aceea, credincioșii Evangheliei — cu privire la cărțile Pentateuchului, numite chiar și pe timpul Domnului și „Thora“, adică „Legea“ — știu să creadă așa, cum zice Evanghelia: „Legea a fost dată prin Moise; iar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos“. Ioan, 1, 17. Deci: Tot atît de adevărat, pe cum este faptul că harul mîntuitor a venit prin Domnul Hristos — și acest adevăr se dovedește și azi prin puterea pe care o exercită Evanghelia pentru ridicarea la viață demnă a Negrilor din Africa și a Canibalilor din Insulele Oceaniei: tot atît de adevărat este și că Pentateuchul a fost dat de Dumnezeu prin Moise, și că el nu este opera omenească a unor scribi anonimi.

Șt. Demetrescu

Planul mîntuirii prin Domnul Hristos

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“ Ioan 3, 16.

Tema de căpetenie a Bibliei, subiectul în jurul căruia gravitează întreaga carte, este planul de mîntuire, reconstituirea chipului lui Dumnezeu în sufletul omenesc... Fiecare carte și fiecare pasaj biblic se ocupă cu dezvăluirea acestei minunate teme — ridicarea omului — prin puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“.

„Cine înțelege această idee, are deschis înaintea sa un cîmp infinit de mare pentru studiu. El are cheia care-i poate deschide întreaga comoră a Cuvîntului lui Dumnezeu“.

„Căderea omului în păcat umplu cerul de tristețe. Lumea pe care Dumnezeu o crease era plină de bletemul păcatului și locuită de ființe care erau osîndite la moarte. Părea că nu mai există nici o cale de scăpare pentru acei care călcăse Legea lui Dumnezeu. Pretutindeni în ceruri era mare tristețe, din cauza neascultării“. Psalmistul David spune că: „o prăpastie este lăuntrul și inima fiecăruia“. „Mă afund în noroi și nu mă pot ținea; am căzut în prăpastie și dau apele peste mine“. Ps. 64, 6 u. p.; 69,2. Datorită păcatului, care a răs temelia ascultării de voia lui Dumnezeu, s-a format această despărțire între cer și pămînt.

Apostolul Pavel, inspirat de Duhul Sfînt, lămurește acest plan pe care Dumnezeu l-a făurit pentru omenire, în memorabilele cuvinte: „Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Insuși ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile din ceruri și cele de pe pămînt. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rînduiți mai dinainte, după hotărîrea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale“. Efes. 1,9—11.

Obiectul în jurul căruia gravitează planul de mîntuire este Domnul Hristos și omul. Aceștia sunt cei doi factori care formează conturul și centrul planului de mîntuire.

„Fiul lui Dumnezeu, fu umplut de compătimire pentru neamul căzut. Inima Sa fu mișcată

de o milă nemărginită, cînd suferințele lumii se ridicau înaintea Lui. Dar iubirea dumnezească pusese la cale un plan prin care omul putea fi salvat“.

„Știința mîntuirii este știința tuturor științelor; aceasta este știința îngerilor și a tuturor lumilor cari n-au păcătuit; știința care preocupă atenția Domnului și Mîntuitorului nostru; știința care pătrunde în planul făurit în mintea Celui Infinit, — ținută ascunsă timp de veacuri; știința care va forma studiul mîntuitorilor lui Dumnezeu în cursul veacurilor nesfîrșite“.

Plănuț de Dumnezeu din iubirea pentru oameni

Planul pentru mîntuirea noastră nu a fost un gînd venit mai la urmă după ce s-au întîmplat lucrurile, un plan formulat după căderea lui Adam. El a fost o descoperire a tainei care a fost păstrată în tăcere în decursul veacurilor veșnice. El a fost o dezvăluire a principiilor care au fost temelia tronului lui Dumnezeu din veșnicie. Dela început a știut Dumnezeu și Domnul Hristos despre apostazia lui Satana, și despre căderea omului din cauza puterii ispititoare a celui apostaziat. Dumnezeu nu a ordonat să se arate păcatul, dar a prevăzut existența lui și a luat măsuri pentru prevenirea întîmplării aceleia teribile. Iubirea Lui pentru omenire a fost așa de mare, încît El a făcut legămînt să dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică“.

„Planul de mîntuire fusese pus la cale înainte de crearea pămîntului, căci Hristos este „Mielușelul cel înjunghiat dela întemeierea lumii“; totuși chiar pe Dumnezeu L-a costat o luptă, cînd a luat hotărîrea de a da pe Fiul Său la moarte, pentru neamul omenesc vinovat. O! taină a mîntuirii! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume, care nu L-a iubit! Cine poate cuprinde adîncimea acestei iubiri, „care întrece orice cunoștință? „Prin timpuri nesfîrșite, sufletele nemuritoare, cari vor căuta să cuprindă taina acestei iubiri nepătrunse, o vor admira și adora“.

„Unicul plan prin care se putea dobîndi răscumpărarea omului, privea, prin jertfa nemărginită, întreg cerul. Ingerii nu se putea bucura, cînd Hristos le făcu cunoscut planul de mîntuire, căci ei vedeau că salvarea omului avea să coste pe iubitul lor Conducător o durere nespasă... El avea să Se așeze între păcătos și pedeapsa păcatului, și totuși numai puțini aveau să-L primească drept Fiul lui Dumnezeu. El voește a părăsi înalta Lui poziție ca Suveran al cerului, să Se întrupeze pe pămînt și să Se umilească asemenea unui om, și prin propria Sa experiență să facă cunoștință cu durerile și cercările pe care avea să le sufere omul“.

Realizabil numai prin Isus Hristos

În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. Fapte 4, 12.

„Legea divină cerea viața păcătosului. În tot universul numai Unul singur ar fi fost în stare să satisfacă cererile ei, în favoarea omului. Deoarece Legea divină este tot atît de sfîntă ca și Dumnezeu Însuși, numai cineva egal cu Dumnezeu putea să facă ispășirea pentru călcarea ei. Numai Hristos putea să răscumpere pe omul căzut, de sub blestemul păcatului și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos urma să ia asupra-și ocara păcatului, — păcatul care este atît de supărător pentru Dumnezeu, încît trebuia să despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos urma să coboare pînă în adîncul mizeriei omenești pentruca să salveze neamul omeneascăzută“.

Domnul Isus Hristos, de bună voie, S-a oferit să vină și să ne libereze din robia păcatului. „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe

Sine Insuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“, Filip. 2, 6—8..

În viziune, profetul Isaia a văzut suferințele Domnului Hristos și le-a redat în cartea sfîntă, urmînd să ne aducă aminte că Mintuitorul a „purta suferințele noastre, și durerile noastre Le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este lovit și pedepsit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar,

după ce-Și va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămînță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mîniile Lui“. Isa. 53, 4. 5. 10.

Domnul Isus S-a îmbrăcat cu corp omenească, devenind o persoană, la fel cu noi. El a fost supus aceluiași încercări și necazuri, aceluiași oșosele, greutăți și ispite. Dar n-a călcat niciunul din percepțele Legii divine. Viața Sa a fost caracterizată printr-o ascultare desăvîrșită, neîntinată nici de cea mai mică abatere de la cărarea sfînteniei.

Lupta sufletească de care era cuprins Mintuitorul în grădina Ghetsemani, dovedește cît de

AȘA VA FI ATUNCI

*Pustiul va-nflori ca trandafirul
Cînd Domnul va-implini al Său cuvînt,
Și cînd după a Sa făgăduință
Va face ceruri noi și nou pămînt.*

*Atunci fișni-vor ape în deșerturi,
Se va preface-n dulce rai Sahara;
De-a-lungul anului, cu flori frumoase,
Mereu va fi acoperită țara.*

*În locul spinului va crește mirtul
Cel cu suav, îmbătător miros;
În locul mărăcinelui va crește
Înaltul, elegantul chiparos.*

*Cîmpiile atunci se vor întrece
În frumusețe cu Carmelul și Saronul
Umplea-se-va văzduhul de un cîntec
Ce pin- la cer își va trimite zvonul.*

*Entuziasm, strigare, veselie
Va fi prin văi, pe șesuri și prin lunci.
Tristețea, suferința, tînguirea
Niciunde nu se vor găsi atunci.*

*Asemeni cerbului sări-vor șchiopii,
Avea-vor, toți de viață-atunci plăcere;
Se va deschide-a surzilor ureche
Și orice orb va dobîndi vedere,*

*Așa va fi cînd Domnul innoi-va
Pămîntul nostru de blestem lovit...
Așa va fi... Frumos va fi... Dar, frațe,
Te-ntreb: pentru atunci ești pregătit?*

ION BĂTRINA VOIVODENI

îngrozitor este păcatul și cât de respingător este el pentru Tatăl, încât a strigat: „Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu“. Mat. 26, 39. „Eu singur am călcat în teasc și nimeni nu era cu Mine“. Pentruca să împlinească drumul trasat, planul lui Dumnezeu, planul de mîntuire, sîngele Său din Ghel-semeni și pînă la Golgota s-a contopit cu țărîna pămîntului acestuia de unde urma să răsară suflete pentru cer.

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentruca noi să putem fi tratați așa cum merită El. El a fost osîndit pentru păcatele noastre, la care El nu avea nici o parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți cu dreptatea Lui, la care noi nu aveam nici o parte. El a murit de moartea noastră, pentruca noi să primim viața Lui. Prin loviturile Lui noi sîntem vindecați“.

„Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care se revarsă de la Golgota, atribuțiile lui Dumnezeu care ne-a umplut de teamă și de groază, se arată frumoase și atrăgătoare. Mila, bunătatea și iubirea părintească se arată împletite cu sfințenia, dreptatea și puterea“.

„Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea sacrificiului făcut de Maiestatea cerului. Planul mîntuirii e slăvit înaintea noastră și gîndul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inima noastră și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și Miel; deoarece mîndria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă aminire a celor petrecute la Golgota“.

„Acela care privește iubirea neîntrecută a Mîntuitorului, va fi înălțat în gînd, curățit la inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o măsură oarecare această tainică iubire. Cu cît contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atît mai complet vom înțelege cuvintele apostolului, cînd zice: „Departate de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului

nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“.

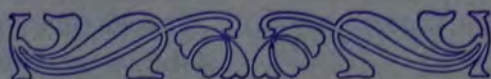
Taina mîntuirii a fost sigilată prin strigătul care a străbătut printre fulgere, trăsnete și cutremure: „S-a sfîrșit“. Prin strigătul cel din urmă al Mîntuitorului, pe moarte: „S-a sfîrșit“, s-a sunat clopotul de moarte pentru Satana. Se dăduse bătălia decisivă în lupta cea mare care se ducea de atîta vreme și se asigurase nimicirea finală a răului“.

Planul mîntuirii va mai fi sigilat încă odată atunci cînd Isus va părăsi Sfînta Sfintelor ca Mare Preot, va îmbrăca haina de judecător și va pronunța cuvintele: „S-a sfîrșit“. „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe, cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană, și cine este sfînt să se sfințească și mai departe“.

„Unde voi putea descoperi slava lui Dumnezeu? Care este acel loc, Domnul meu și Dumnezeul meu, unde Te pot găsi pe Tine în toată slava Ta? Să Te caut oare în mijlocul lumilor pe care Le-ai creat, sau în acea lumină inaccesibilă care Te înconjoară? Nu pot găsi nici un loc în universul întreg, care să corespundă gloriei Tale. Orice lucru este așa de mic în comparație cu Tine, orice lucru este așa de neînsemnat față de nemărginirea Ta!“

„Dar nu! Eu cunosc un loc care corespunde în totul gloriei Tale și acesta este un lemn blestemat, pe care ai fost țintuit. Aici Te recunosc în toată sublimitatea Ta... Numai și numai la picioarele acestei cruci vreau să stau, adorîndu-Te pe Tine și făcînd din Tine lauda mea“. Aci stau și contemplez realizarea minunatului plan de mîntuire pentru mine care sînt cel dintîi păcătos și exclam cuvintele spuse de apostolul Pavel: „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui și cît de neînțelese sînt căile Lui (Rom. 11, 33), pentrucă ne-a dat pricepere ca să cunoaștem taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei“. Amin.

Gh. Gherase

Pastorul un factor important în viața bisericii

Adevăratul pastor simte în inima sa înalta chemare a lui Dumnezeu, Isa. 43,2; Prov. 11,10. În inima pastorului consacrat arde flacăra sacră a Evangheliei, — în virtutea căreia el vorbește despre Pace și Adevăr, din inima și din toată convingerea sa. Bine este ca toți pastorii să poată zice cele ce stau scrise în epistola a doua de către Corinteni — 2 Cor. 4,13; „Am crezut, de aceea am vorbit și noi credem, de aceea vorlim“.

Din partea unui adevărat pastor, se cere să aibă o experiență personală cu Dumnezeu.

Pastorul este un factor important în viața Bisericii, căci proverbul zice că așa după cum este pastorul așa este și turma.

Misiunea lui cea mai mare în primul rând este aceea de a fi conlucrător cu Dumnezeu. 1 Cor. 8,9. Făgăduința este dată pentru fiecare pastor: „Eu sunt cu tine“. Isa. 41,10.

Hristos va fi cu orice predicator (pastor) care, deși nu a ajuns la desăvârșirea caracterului, totuși caută cu toată seriozitatea să dobândească asemănarea cu Hristos. Rom. 8,29. Un astfel de pastor se va ruga și va plinge între portic și altar și va striga în durerea sufletului său ca prezența Domnului să fie cu el, dându-și seamă că altfel el nu poate sta înaintea poporului, când întreg cerul privește asupra lui, iar îngerul raportor ia notă de cuvintele sale, de purtarea sa și de spiritul pe care-l dă pe față în orice împrejurare“.

Pentru orice pastor este dat sfatul din 2 Tim. 4,2: „Propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura“. „Dacă cuvintele rostite de pastor sînt însoțite de focul cel viu din prezența lui Dumnezeu, dacă el crede și așteaptă conlucrarea cu Hristos al cărui slujitor este, dacă coboară eul personal și înalță pe Isus Răscumpărătorul lumii, atunci cuvintele lui vor mișca inimile ascultătorilor săi, iar lucrarea sa va primi aprobarea cerului“.

Oamenii nu ascultă numai ceea ce spune pastorul dela amvon, ci ei vor să vadă și viața de toate zilele pe care o trăiește pastorul. „Slujitorii lui Hristos, pastorii, trebuie să trăiască exact ca în fața Sa, și ca în fața îngerilor“.

Pentru ca un pastor să poată fi factor de seamă în viața Bisericii, e bine să-și însușească pe deplin următoarele condițiuni spirituale: să se ocupe neîncetat cu studiul Sfințelor Scripturi, avînd în față deviza „Roagă-te și lucrează“. Să fie gata și pentru lucru, dar gata și pentru sacrificiu. Rom. 12,1; Filipeni 1,21. Să fie politicos cu toți oamenii și plin de simpatie față de toți. Dintre pietrele prețioase — Opalul — este care la prima vedere nu are nici-o strălucire, dar ca

să strălucească scînteietor de frumos, trebuie să fie ținută într-o mîină caldă cîteva minute.

Dorința lui Dumnezeu este ca multe suflete să ajungă pietre vii — pietre de mare preț — pentru împărăția lui Dumnezeu. 1 Petru 2,5. Sufletele, pentru a fi cîștigate pentru o viață sîntă au nevoie de amabilitate și de o mîină caldă întinsă cu iubire. Să știe bine cum să păstorească turma. 1 Petru 5,2; Ezech. 34,16; Ier. 13,2. Să aibă duhul rugăciunii. Pastorul trebuie să se roage neîncetat, atît pentru el personal, pentru casa sa, dar și pentru toate sufletele cari compun Biserica și să zică: „Ca tămîia să fie rugăciunea mea înaintea Ta“. Ps. 141,3.

Fiecare pastor trebuie să fie un bun organizator al Bisericii și să facă plan de lucru pentru Biserică, în așa fel încît fiecare membru al Bisericii să ia parte activă la lucru pentru propovăduirea Păcii în lumea întreagă. Pacea în inimă, în familie, în societate, în țară și să contribuie astfel la menținerea păcii între toate popoarele. Efes. 2,14.

Sfințenia e ceva fără de care nu se poate ca un pastor să fie un factor important în viața Bisericii.

Sfințenia nu este o haină pe care urmează să o ia numai la amvon și apoi s-o dezbrace, ci este o îmbrăcăminte spirituală pe care trebuie s-o poarte toată viața. Gal. 3,27.

Pastorul trebuie să-L prezinte pe Hristos și pe El răstignit“. 1 Cor. 2,2. Acesta trebuie să fie subiectul predicii sale, iar predica va fi hrana turmei sale. Pastorul este cel ce transmite ascultătorilor Cuvîntul lui Dumnezeu și de aceea el trebuie să mediteze adînc la cele ce urmează să spună spre a fi potrivite cu situația ascultătorilor. O grijă deosebită pentru pastor trebuie s-o constituie pregătirea pentru amvon; iar a doua să fie vizitarea credincioșilor. El trebuie să adune sîrguincios hrană pentru turmă, așa cum strîng albinele mierea pentru stupul lor. Pastorul fiind „o priveștiște pentru lume, înger și oameni“ (1 Cor. 4,9) se cere din partea lui să fie credincios pînă în cele mai mici lucruri. Luca 16,10.

Ferice de acel pastor care va spune din trăite: „Călcați pe urmele mele“ 1 Cor. 11,1. La sfîrșitul vieții sale el va putea atunci să zică: „Știu în cine am crezut“. 2 Tim. 1,12. Acel pastor va fi un factor de seamă spre binele Bisericii și al omenirii, în inima căruia va arde neîncetat rîvna pentru lucrarea Domnului, așa după cum ardea pe vremuri focul sînt la Templu.

O caracteristică de seamă a pastorului este și tactul. Gal. 6,1. Chiar atunci cînd aduce vreo muștrare turmei, trebuie s-o facă așa fel încît

sufletele să nu se simtă disprețuite, ci cu atât mai mult să-l iubească și să-l prețuiască. Inima pastorului să fie plină de iubire, care face ca sufletele să se simtă atrase în Biserică așa cum sînt atrase albinele către florile cele frumos mirositoare. Pentru aceasta, el trebuie să păstreze o strînsă legătură cu Domnul Hristos. Ioan 17, 21-24; Ioan 15, 5.

Lucrarea lui Dumnezeu el trebuie s-o facă cu multă grijă și cu băgare de seamă. Ier. 48,10; Col. 3,23; Ecl. 9,10. El trebuie să fie blind cu toți și în stare să învețe pe toți. 2 Tim. 2,24. De asemenea, pastorul nu trebuie să treacă cu vederea nici problemele care preocupă societatea în mijlocul căreia trăiește.

În fiecare pastor trebuie să fie spiritul care era în Hristos și în sfatul lui Hristos să fie și sfatul pe care să-l dea și el: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. Mat. 22,21. Ca și apostolul Pavel el trebuie să învețe ca: „Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte“. Rom. 13,1.

Pastorul trebuie să sfătuiască pe toți așa cum stă scris în epistola lui Tit 3,8; „Să fie cel dintîi în fapte bune“. El trebuie să fie atent asupra vieții sale, din toate punctele de vedere, pentru a nu da ocazie să i se zică: „Tu care înveți pe alții, pe tine însuți nu te-înveți?“ Rom. 2,21.

Calitățile cari au caracterizat viața lui Pavel să caracterizeze și viața fiecărui pastor: smerenie, sinceritate, curajul și spiritul de sacrificiu. Pavel a putut spune despre sine: „Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre“. 2 Cor. 12, 15.

„Dela pastori se cere să fie exemple vii despre cugetul și Spiritul lui Hristos, epistole vii,

cunoscute și cetite de toți oamenii“. Pastorul trebuie să fie un exemplu bun plin de inițiativă în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție, în punctualitate, în bunătate căci, „ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui“. Prov. 19,22.

Orice pastor poate ajunge un factor important în viața Bisericii dacă va privi ca într-o oglindă în viața lui Isus Hristos și atunci și el se va urca din slavă în slavă prin Duhul Domnului. 2 Cor. 8,18; Evrei 12,2. Fiecare pastor să se roage: „Du-mă pe Stînca pe care nu o pot ajunge, căci e prea înaltă pentru mine“. Ps. 61,2. Privind la Isus, va simți mai mult ca alții. 1 Petru 3,8.

Ținta unui pastor este de a face totdeauna bine, de a căuta pacea și de a o urmări. 1 Petru 3,11. Exemplul nostru suprem în facerea de bine este Isus Hristos. Fapte 10,38. Binele cel mai mare stă în faptul că Și-a dat viața pentru mîntuirea noastră și ecoul rugăciunii Sale: „Tată iartă-i că nu știu ce fac“. (Luca 33,34) — ne-a cuprins și pe noi.

Biserica urmînd a fi înfățișată înaintea lui Hristos, o „Biserică slăvită fără pată, fără sbricitură sau alteceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană“, pastorul va fi conștient că odată va fi întrebant: „Unde este turma care-ți fusese dată“! Ier. 13,20.

Rugăciunea apostolului Pavel e potrivită pentru toți, atât pentru pastori cît și pentru toată Biserica: „Domnul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin, și duhul vostru, și trupul vostru, și sufletul vostru, să fie păzite întregi fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. 1 Tes. 5,23.

I. Mihordea

Dimitrie Ivanovici Mendeleeff

Oameni folosiți de Providență pentru a da avînt „înmulțirii cunoștinței“.

Printre savanții cu reputație mondială, prin a căror activitate științifică și descoperiri epocale s-a produs o adevărată revoluție în știință, a fost și chimistul rus Dimitrie Ivanovici Mendeleeff. El s-a născut la 27 ianuarie 1834 în Tobolsk, unde tatăl său era directorul liceului. După terminarea acestei școli, a intrat, în anul 1850, la facultatea de fizico-matematici, a institutului pedagogic central din Petersburg, unde a studiat chimia cu vestitul profesor A. Vascresenschi. În anul 1855 a terminat institutul în condițiuni excelente, primind medalia de aur, iar peste un an a susținut teza de licență cu titlul: „Volumele specifice“. Puțin după aceea a susținut și teza pentru obținerea titlului de privat docent cu titlul: „Despre structura combinațiilor siliciului“.

În anul 1857 a fost confirmat ca docent la universitatea din Petersburg, unde a predat cursul de chimie organică. Peste doi ani a fost trimis la Haidelberg pentru studii. Acolo a organizat, în locuința lui, un laborator în care a făcut studii importante în domeniul fizicii și chimiei și unde a descoperit existența temperaturilor critice. (Temperatura critică a unui gaz este acea temperatură deasupra căreia gazul nu poate exista decît în stare gazoasă).

În anul 1860 el a luat parte la congresul internațional al chimicilor dela Karlsruhe, unde s-a stabilit un sistem unic de greutateă atomice și formule chimice. La întoarcerea în Rusia, în anul 1861, el a continuat cursul la universitate și în același an a publicat lucrarea: (Continuare la pag. 16)

Lucrări de sezon pentru îngrijirea culturilor

O dată cu venirea lunii iunie sîntem ajunși în luna cînd încep să fie tot mai mult răsplătite sîrguințele gospodarului. În această lună în anii cînd semănatul s-a făcut la timp, iar, în creștere, semănăturile au fost ajutate de timp prielnic și apoi binecuvîntate de Bunul Dumnezeu, încep recoltele care aduc cu ele bucurii, atît pentru producător cît și pentru cei ce urmează a se împărtăși de bucuria binecuvîntării recoltelor, care, așa cum ne învață cuvîntul sfînt al Domnului, trebuie să fie pe drept o binecuvîntare pentru toți, căci El plouă atît peste unii cît și peste alții.

În luna iunie deci, pe alocuri se începe recoltarea rapiței, apoi secara și ovăzul de toamnă, urmînd apoi spre sfîrșitul lunii chiar grîul în multe locuri și chiar ovăzul. Se mai recoltează apoi cartofii timpurii, mazărea, etc.

O chemare deosebită pe care o are gospodarul conștiințios este aceea ca imediat după recoltare să răstoarne brazdele locului unde a ridicat recoltele. Nu lăsați ca vitele să bătătorească lo-

cul socotînd că vom cîștiga puțină hrană pentru ele, căci bătătorirea locului ne va face să pierdem din recolte mult mai mult decît puțină iarbă culeasă de pe loc de vite.

Pe unele terenuri și mai ales în urma unor culturi scurte, cum ar fi rapița, cartofii timpurii și acolo unde nu avem în plan ca în toamnă să semănăm grîu, se recomandă ca imediat după strîngerea recoltelor să se semene plante furajere ca: porumb furajer, trifoi, fîn, borceag, etc., care pînă în toamnă ne va aduce o bună recoltă de nutrețuri furajere, atît de valoroase și necesare pentru vitele noastre.

Pe lîngă recoltările enumerate mai sus, în luna iunie se mai recoltează în multe locuri fînețe cum și plante furajere ca: lucernă, trifoi

sau l'orceag, pe care le-am avut semănat din timp. Nutrețul trebuie cosit la timp potrivit, cînd floarea lui este în toi, apoi bine uscat și depozitat pe cît posibil în locuri ferite de ploie. Dacă sîntem nevoiți a-l depozita în stoguri, acestea trebuie bine așezate, pentru ca ploaia să nu pătrundă în mijlocul lor.

Restul culturilor ce încă nu au ajuns la perioada de recoltare, cum este: porumbul, cartofii, bumbacul, etc., trebuie bine îngrijite. Se prășește a treia sau a patra oară porumbul, se mușuroiesc cartofii și se ciupesc plantele de bumbac. În trifoiști și lucerniere se vor lua măsuri severe împotriva cuscutei și a lupoaiei de cultură. După ce am făcut arăturile terenurilor de pe care am strîns recolta și au răsărit buruienile a căror semințe au fost băgare sub brazdă, la arat se va ara adînc terenul, pentru a băga buruienile înverzite sub brazde.

În grădina de legume se seamănă pe brazde reci semințele de varză și conopidă de toamnă, iar pentru producerea răsadurilor ceapa de apă

și prazul. Se răresc morcovii și se strîng buruienile de pe straturi. Se leagă de araci roșiile, îngrijindu-se la nevoie de udatul grădinei de zarzavaturi în timp de secetă.

Se face plantarea de vară a cartofilor iarovați și pregătiți din timp pentru aceasta.

Din grădina de zarzavaturi se strîng o bună parte de recolte ca: varza timpurie, morcovii pentru legături, fasolea verde, cartofii timpurii, conopida, castraveții timpurii, etc.

La vița de vie se continuă cu stropitul ei, se leagă lăstarii, se sapă printre rînduri și butuci, se fac stropirile contra manei: 750 gr. piatră vînată și 375 gr. var nestins la 150 litri apă. Se ciupesc virfurile de creștere la începutul înfloritului, ajutîndu-se la o mai bună hranire a

MUNCA

*Legea muncii și odihnei
Ne-a fost dată-n Paradis,
„Să lucrezi”, a fost porunca;
„Șase zile” — cum stă scris.*

*Pentru lucru, pentru muncă,
Șase zile fi-au fost date,
Orele din ziua șaptea,
Domnului sînt consacrate.*

*„Să muncești” zice Scriptura”
Să ai și-altora ce da,
Nu uita învățătura:
Să nu stai fără-a lucra!*

*Munca-aduce fericire
Căci fi-abate de la rău
Mintea. Și de ispitire
Ea te scapă tot mereu.*

*Leneșii, pe cari Scriptura,
Ii trimite la furnici,
Nu vor vedea mîntuirea,
Dacă nu muncesc aici.*

*Ține minte deci, intruna,
Așa-nlocmai, cum stă scris,
Munca-i bună totdeauna,
Ea e chiar din Paradis.*

MARIA CRISTESCU

florilor. Către finele lunii, via pe rod se va copili.

În grădina de pomi se repetă prășitul solului după ploii de îndată ce apar buruienile. Se mai dau îngrășăminte pomilor ajutând la creșterea mare a fructelor.

La pomii mai mici începem să îngrijim de formatul coroanei tăind sau ciupind lăstarii în vederea formării coroanei viitoare a pomului. Se înlătură toți lăstarii apăruți pe trunchi, iar la pomii cu roade multe se pun proptele de susținerea ramurilor.

Se fac stropiri contra rapănului și a viermilor mărului, cu zeamă bordeleză: 0,75% amestecată cu verde de Paris 0,75% cum și contra puricilor verzi cu 1% nicotină.

Ne găsim în timpul recoltării cireșelor, apoi a vișinelor, a căpșunilor, soiurilor timpurii de caise, piersici, etc.

E bine ca și în acest atît de plăcut anotimp să fim plini de recunoștință față de Bunul Dumnezeu, care ne-a trimis binecuvîntările Sale părintești peste semănăturile noastre, peste po-

mii noștri și peste grădina noastră de legume. Un bun creștin, adevărat credincios, nu va uita nici de această dată de datoriile sale atît față de Dumnezeu cît și față de patria în care trăiește, aducîndu-și aminte de cuvîntul care zice: „Dați tuturor ce sînteți datori, cui dați darea, dați-i darea...” așa că va căuta să fie cu bucurie gata a-și achita datoriile sale față de patrie și totodată și față de Dumnezeu. Ba mai mult adevăratul copil al lui Dumnezeu va căuta ca să aducă partea lui de datorie față de țara sa printre cei dinții și cu inima bucurată, făcînd astfel ca și alții să se bucure de binecuvîntările recoltei sale.

În acest fel străduința copiilor lui Dumnezeu va atrage asupra lor binecuvîntări cerești și le va deschide drum la toți să înțeleagă valoarea reală a credinței lor, care trebuie să fie dorința cea mai fierbinte a Elnelui pentru toți cei din jurul nostru și a realizării unei păci binecuvîntate pentru toți oamenii.

I. Dănețiu

CONSACRARI DE PASTORI

In cadrul programului consacrarilor de pastori, două Conferințe au prevăzut această frumoasă lucrare pentru anul 1956, și anume Conferința Oltenia Banat și Conferința Dunărea.

Toate pregătirile cerute pentru acestea fiind terminate, Conferințele au comunicat Uniunii, că au fixat programul acestor solemnități, astfel: Conferința Oltenia Banat pentru data de 14 aprilie 1956, la Craiova, iar Conferința Dunărea pentru data de 21 aprilie 1956, la Brăila.

La Craiova, au fost delegați a participa la solemnitatea amintită, frații: Ștefan Năilescu, președintele Uniunii și frații Ioan Tachici și Pavel Crișan, consilieri ai Uniunii. Din partea Conferinței Oltenia Banat au participat frații: Gh. Cazan, președintele Conferinței și frații: Schiopoaia Vasile, Cojea Vasile și Samotă Constantin, consilieri ai Conferinței precum și fr. Dodu Gheorghe, pastorul comunității Craiova. Candidatul propus pentru consacrare a fost fr. Stoiu Ioan, din districtul Turnu-Severin.

Predica devoțională a fost rostită de fr. Ștefan Năilescu — președintele Uniunii, — care a prezentat pe larg și a analizat profund solemnă însemnătate a chemării pastorului și îndatoririle lui, ca „om al lui Dumnezeu”.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Pavel Crișan; cuvîntul de trimitere a fost adresat de fr. Ioan Tachici, iar primirea în rîndul pastorilor Cultului Creștin Adventist de ziua a șaptea, a fost săvîrșită de fr. Gh. Cazan, președintele Conferinței.

Corul Comunității Craiova a adus o importantă contribuție la buna reușită a programului acestei solemnități, la care au participat membri din multe Comunități care aflaseră despre aceasta. După amiază s-a dat cuvîntul fr. pastor Stoiu Ioan, care a vorbit despre simțimintele sale în fața acestei solemne răspunderi ce i-a fost încredințată.

La solemnitatea de la Brăila, au fost delegați a participa, fr. Ștefan Demetrescu și V. Diaconescu, Consilieri ai Uniunii precum și fr. Gh. Graur redactorul publicațiilor.

Din partea Conferinței Dunărea au participat frații: Const. Grăjdinoiu Ionescu, președintele Conferinței, frații Vasile Zamfir, Teodor Coconcea, și Gabriel Mocanu, consilieri, precum și frații: David Făurescu, Ouațu Ștefan, Ioan Dănilă, Caraivan Fănică și D. Cureteu, pastori.

Candidații propuși pentru a fi consacrați ca pastori, au fost frații Niță Neacșu, în prezent consilier pentru Școala de Sabat la Conferința Dunărea, și fr. Mirea Ionel, fost pînă acum ajutor pastor în districtul Galați.

Predica devoțională a fost rostită aici, de fr. Ștefan Demetrescu, care a expus pe larg marea importanță a vestirii Evangheliei, precum și solemnele răspunderi ce revin propovăduitorilor ei.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Victor Diaconescu, cuvîntul de trimitere a

(Continuare la pag. 15)

Cunoștințe folositoare

Septuaginta

După captivitatea babiloniană, poporul iudeu nu se mai putea reînvia. Și iudeii care locuiau în Palestina, suspinau sub teribila apăsare, de care ei au suferit pe timpul domniei Seleucizilor. Mulți din ei își părăsise patria și se așezase în altă parte și anume în Egipt unde, în decursul timpului, uitară limba maternă, ebraică și se obișnuiră cu limba greacă. Urmarea faptului acestuia a fost, că iudeii din așa numită „diaspora” (împrăștiere), uitară limba cărții sfinte și nu mai înțelegeau Scripturile. De aceea ei simțiră nevoia urgentă ca scrierile Vechiului Testament să le aibă în limba pe care ei o foloseau, pentru ca astfel să-și poată continua în regulă serviciile lor divine. Așa se făcu, că în jurul anului 250, în Alexandria, învățați iudei, care întrețineau acolo o școală, — își luară însărcinarea să traducă în limba greacă toate cărțile Vechiului Testament (din limba ebraică). Se zice, că învățații rabini, care făcură această lucrare de traducere, a fost în număr de 70. De aceea această traducere a Bibliei, poartă numele de „SEPTUAGINTA”, care vine de la numărul traducătorilor de șaptezeci. Deci e bine să se știe că atunci când se amintește de „septuaginta”, este vorba de prima Biblie tradusă din limba ebraică în limba greacă, de 70 învățați, pentru iudeii care uitaseră limba lor maternă, fiind în țări străine, departe de patria lor.

CUNOAȘTEȚI:

1. Cine a recunoscut și mărturisit mai întâi că Împărăția lui Isus nu este din lumea aceasta?
2. Care bărbat, care nu se afla nici în cer și nici pe pământ, s-a rugat totuși stăruitor lui Dumnezeu?
3. Amintește câteva exemple de ospitalitate din Noul Testament!
4. Unde stă scris că un om a mincat optzeci de zile?
5. Care carte din Biblie vorbește în cea mai mare parte a ei despre ospitalitatea creștină?
6. Cum se numește bărbatul, care s-a îngurășat foarte mult din cauză că a trăit în valea roditoare a Iordanului?
7. Care doi bărbați, în ocazii diferite, au rugat pe un necunoscut să le spună numele său, însă amândoi nu au primit niciun răspuns?
8. Care eclasiastic s-a învoit să slujească de preot, cunoscând mai dinainte salariul său anual?
9. Cine a renunțat la stringerea de averi, îndată ce L-a văzut și primit pe Isus?

Meditați asupra subiectelor:

DESTOINIC PENTRU ORICE LUCRARE BUNĂ

2 Tim. 3, 17.

Si acum, ca și în zilele lui Israel, fiecare credincios trebuie să fie învățat în ce privește datorile vieții

practice. Fiecare trebuie să capete cunoștințe în vreo ramură oarecare de lucrare manuală, prin care, dacă va fi nevoie, să poată câștiga cele necesare pentru viață. Acesta este un lucru însemnat, nu numai pentru viața de fiecare zi, dar chiar și din pricina influenței sale asupra creșterii corporale, mintale și morale. Chiar dacă cineva nu va recurge la lucru manual pentru a-și câștiga existența, și încă trebuie să fie învățat să lucreze.

Lucrarea corporală este o parte din educația necesară oricărui om. Din exercitarea sănătoasă a tuturor însușirilor omului, rezultă o educație largă și cuprinzătoare.

Fiul teslarului din Nazaret, care a înobilat munca, trudindu-se din zori și pînă în noapte în atelierul de lucru, să ne fie exemplu în orice activitate.

2. ALERGAȚI AȘA FEL CA SĂ CAPĂTAȚI PREMIUL

1 Cor. 9, 24.

Mulți din cei înzestrați de Dumnezeu să facă o lucrare minunată, nu săvîrșesc decît foarte puțin, pentru că nu îndrăznesc decît puțin. Mii de oameni trec prin viață, ca și cum n-ar avea niciun scop hotărît, pentru care să trăiască și nicio țintă de atîns. Aceștia vor dobîndi o răsplată potrivit cu faptele lor.

Adu-ți aminte, că nu poți atinge o țintă mai înaltă decît aceea pe care ți-ai pus-o singur. De aceea pune-ți gîndul la o țintă înaltă și, pas cu pas, chiar cu sfortări chinuitoare, cu sacrificii și cu lepădare de sine, urcă mereu toate treptele acestei scări spre progres. Nu te lăsa oprit sau împiedecat de nimic. Așa numitul destin nu și-a țesut rețeaua sa în jurul nici unui om atît de tare, încît el să se creadă fără ajutor și nehotărît. Imprejurările protivnice trebuie, din contră, să formeze în noi o și mai tare hotărîre de a le înfrînge. Dărîmarea fiecărei piedici și împotriviri ne va da o deprindere și mai mare și curaj de a merge tot înainte și a birui orice în cale. Înaintînd cu hotărîre spre ținta pusă în viață, imprejurările vor ajunge să fie ajutoare, iar nu piedici la reușită.

Consacrări de pastori

(Urmare de la pag. 14)

fost adresat de fr. Gh. Graur, iar primirea noilor pastori în rîndul pastorilor Cultului Creștin Adventist de ziua a șaptea, a fost făcută de fr. Constantin Grăjdinoiu-Ionescu.

Corurile comunităților Brăila și Galați, precum și orchestra de mandoline a produs multă bucurie pentru participanții la această solemnitate, contribuind din plin la buna reușită a programului.

După amiază s-a dat cuvîntul noilor frați pastori, care și-au expus simțimintele ce le au în urma primirii solemnei răspunderi ce li s-a încredințat.

Bucuria noastră a tuturor și a întregii Biserică este mare, cînd Domnul adresează și așază cuvîntul de trimitere cît mai multor lucrători în via Sa.

ACȚIUNI PENTRU PACE

În ziua de 17 mai 1956, a avut loc în București o adunare interconfesională de luptă pentru pace, la care au participat reprezentanți ai tuturor Cultelor din Capitală. Adunarea a fost prezidată de fr. Ștefan Năilescu, Președintele Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea.

Cu această ocaziune s-a ascultat un raport amănunțit — adus de delegatul Comitetului Național de luptă pentru pace din R.P.R. de la sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, ținută la Stockholm de la 5—9 aprilie 1956. Cu acea ocaziune a fost înscrisă pe ordinea de zi, o singură problemă și anume: Dezarmarea, socotită ca fiind cea mai de actualitate.

Participanții la adunarea interconfesională, despre care s-a vorbit mai sus, ca mandatar ai Cultelor, pe care le reprezintă, au atestat și sfătuiesc că pacea este mai de preferat decât războiul, că este mai bine să clădești decât să distrugi, să salvezi viața decât să o pierzi, să dai oamenilor pline în loc de arme și școli în loc de tunuri, locuințe în loc de avioane și spitale în loc de vase de război.

Rugăciunea noastră a tuturor către bunul Dumnezeu este ca El să țină în frâu vânturile războinice și să facă să triumfe pacea, cauza Evangheliei, cauza vieții.

ANTARCTICA

Ziarele au scris mult, în legătură cu faptul că, la 30 noiembrie 1955, transoceanicul „Obi” și-a ridicat ancora din portul Kaliningrad, pornind spre misteriosul ținut: Antarctica sau Antarctica, transportând acolo o expediție științifică sovietică, în frunte cu Mihail Mihailovici Somov, doctor în științe geografice și participând la numeroase expediții în Arctica. V-ați întrebat vreodată:

Ce este Arctica? Și ce este Antarctica?

Arctica, reprezintă ținuturile înghețate de la polul nord, iar Antarctica sunt ținuturile înghețate de la polul sud. Antarctica ar mai putea fi definită și cu cuvintele: „opusul celuiilalt pol”.

Iată ce aflăm despre Antarctica: Este un ținut muntos (poate fi numit pe drept un continent) cuprins între oceanele Pacific, Atlantic și Indian; avind o suprafață de 14 milioane kilometri pătrați, acoperită cu un strat foarte gros de gheață. În jurul coastelor sint și ghețari foarte mari și periculoși pentru faptul că nu știi care fac parte din continent și care sint plutitori și în mișcare. Viața acolo, fără aprovizionare din altă parte este imposibilă.

Expediția științifică face cercetări amănunțite în legătură cu polul geomagnetic, cu faimoasa auroră boreală și asupra misterului ce a acoperit pînă acum Antarctica! Cu cercetările lor, oamenii trebuie să implinească porunca: „Mergi pînă la marginile lumii!” Mai departe și tot mai departe!

MATERIALE NOI

Pentru a se face față cerințelor tehnice de a se lucra la temperaturi mult prea ridicate sau mult prea joase, cercetătorii din domeniul metalurgiei au fost nevoiți să inventeze aliaje noi ca: oțelul și fonta suprazesistente. De asemenea se fabrică diferite metale rare și foarte rezistente numite „vitaminele aliajelor”. Astfel au luat naștere oțelurile ca „vanadiu”, „wolfram”, „molibden”. Zitanul, este de asemenea un metal nou, rezistent ca oțelul, dar de două ori mai ușor. Zirconiu, are o mare rezistență, și nu se topește decît la 4500 de grade. Taliul, aliat cu mercur își reduce punctul de înghețare de două ori. Cercetările acestor materiale mai rezistente și mai tari decît cele de pînă acum, se fac cu un scop: spre a se construi diferite aparate mult mai rezistente cu care oamenii să parcurgă distanțele mult mai repede și cu care să se facă și cercetări și descoperiri mult mai avansate.

Cu adevărat: „Mulți cercetează și cunoștința se înmulțește”.

AVIONUL T. U. 104.

Ziarele au publicat, în ziua de 25 martie 1956, știrea că avionul bimotor pentru călători tip T.U.-104, sovietic, cu reacție, a parcurs distanța dela Moscova la Londra în 3 ore și jumătate. Mergînd cu o viteză de 800 km. pe oră, înseamnă că el a parcurs distanța de 2800 km. fără oprire și la o înălțime de 10.000 m. deci cu mult deasupra norilor. El poate zbura 3200 km. fără oprire, transportînd 50 de pasageri cu bagajele lor.

DIMITRIE IVANOVICI MENDELEEFF

(Urmare de la pag. 12)

„Chimia Organică”, ce este primul curs de chimie organică în limba rusă. Pentru acest curs publicat a fost distins cu premiul „Demidov”, acordat de academia de științe din Petersburg. În anul 1864 a susținut teza de doctorat în chimie; în același an a fost confirmat ca profesor universitar. Doi ani mai tîrziu a trecut ca profesor la catedra de chimie neorganică. În 1868 a început să lucreze la cursul: „Bazele chimie”. În timp ce lucra la acest curs a descoperit sistemul periodic al elementelor. Această descoperire a revoluționat chimia, a condus la descoperirea de elemente chimice noi și a contribuit în mare măsură la dezvoltarea cunoștințelor despre structura materiei. În această perioadă universitatea din Petersburg devine centrul științelor chimice din Rusia.

Mendeleeff a participat activ la crearea societății ruse de chimie (1868), actuala societate unională de chimie care îi poartă numele. În 1876 a fost ales membru corespondent al academiei ruse de științe, iar în 1880, cînd universități străine l-au ales ca membru de onoare. A fost ales membru al societății regale din Londra, al academiei din Roma, Paris și Berlin, cum și membru onorific al multor societăți științifice din Europa, Rusia și America.

În anul 1890 Mendeleeff a fost silit să părăsească universitatea din Petersburg din cauza conflictului cu ministrul învățămîntului, care a refuzat să primească din mîna lui Mendeleeff petiția unor studenți în timpul unei mișcări studențești.

În 1892 a fost numit directorul științific al biroului de măsuri și greutate, care din inițiativa lui a fost transformat în institut de metrologie. În 1875 a luat inițiativa înființării unei societăți antispiritiste, considerînd că spiritismul nu este altceva decît un mijloc de înșelătorie și menținere a poporului în obscurantism. În felul acesta a împiedecat răspîndirea lui în Rusia.

Mendeleeff a avut o activitate științifică foarte bogată și de mare valoare, efectuînd lucrări în domeniul fizicii, chimiei și metrologiei. Cea mai importantă lucrare a lui cu răsunset mondial a fost descoperirea legii periodicității elementelor chimice. Pe baza acestei legi el a făcut o clasificare a elementelor după proprietățile lor chimice. Această clasificare poartă numele de sistemul periodic al elementelor.

Se vremea lui nu se cunoșteau decît 63 de elemente: hidrogenul, oxigenul, azotul, sulful (pufoasa), ferul, cuprul (arama), nichelul, argintul, aurul, etc. această clasificare l-a permis lui Mendeleeff să prezică existența unor elemente noi, care au fost descoperite ulterior pe baza acestor preziceri. Toată teoria modernă a materiei, a structurii și evoluției ei în natură se bazează pe această clasificare făcută de el.

Mendeleeff a murit la 20 ianuarie 1907 în Petersburg.

D. Dragomirescu

Redacția: Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, Raionul T. Vladimirescu, București

Redactor responsabil Gh. Graur, Tel. 9.59.60.